

DIEGO ZÚÑIGA • Camanchaca

DIEGO ZÚÑIGA 1987'de Şili'nin Iquique kentinde doğdu. Çocukluğunda Santiago'ya taşındı ve halen orada yaşıyor. 16 yaşında öykü yazmaya başladı. Üniversitede gazetecilik okudu. "Montacerdos" adlı yayınevinin kurucuları arasında yer aldı. 2009'da *Camanchaca*'yı, 2014'te *Racimo*'yu ve 2016'da *Niños Héroe*s'i yayımladı. Bu kitaplarıyla Juegos Literarios Gabriela Mistral ve Şili Ulusal Kitap Ödülü gibi önemli ödülleri kazandı. 2017'de, kırk yaşın altındaki Latin Amerikalı yazarların dahil edildiği, prestijli "Bogotá39" ve 2021'de, *Granta* dergisinin "İspanyolca yazar en iyi 25 genç yazar" listesine girdi.

Camanchaca

© 2009 Diego Zúñiga

Bu kitabın yayın hakları Indent Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 3084 • Dünya Edebiyatı 284

ISBN-13: 978-975-05-3221-4

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Josef Selleny, "Arka Planda Licancabur Yanardağıyla Şili'deki Atacama Çölü Manzarası", 1858.

UYGULAMA Hüsnu Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

DIEGO ZÚÑIGA

Camanchaca

Camanchaca

ÇEVİREN Ümit Edeş

Lorena Amaro için, bütün sebeplerle...

“İşte sana bir ailenin hikâyesi,” dedi Bobby.
“Bütün dünyanın hikâyesi,” diye cevap verdim,
“her zamanın hikâyesi.”

– RICHARD FORD

Babamın ilk arabası bir *Ford Fairlane*'di, 1971 model, on beş yaşına geldiğinde dedem hediye etmişti ona.

İkincisi, bir *Honda Accord*'du, 1985 model, kurşuni renk.

Üçüncüsü, 1990 model, lacivert bir *BMW 850i*'ydi, Neno Amca'mı öldürmüştü onunla.

Dördüncüsüyse duman rengi bir *Ford Ranger* kamyonet, Atacama Çölü'nü geçmekteyiz onunla da.

Annem ile babam ben dört yaşımdayken ayrıldılar. Yirmi yaşımdayım şimdi. Annemle Santiago'da yaşıyorum. Babam yeni ailesiyle Iquique'de kaldı. Bazen iş için yolculuğa çıktığımda görüşüyoruz. Beni giysi almaya götürüyor ya da yeni karısıyla birlikte birtakım kutuları taşımaya onunla gitmemi istiyor. Kamyonetine biniyorum, kulaklıklarımı takıyorum, mp3'ü açıp onunla gidiyorum.

Şimdi bana Tacna'ya gitmemiz gerektiğini, gitmezsek dişlerimi kaybedebileceğimi, onları kurtarmamda bana yardım edecek bir diş hekimi tanıdığını söylüyor. Bana bunu açıklıyor ve kamyonetin arka bölümünde giden on yaşındaki oğlu kahkahalarla gülüp duyamadığım bir şey söylüyor. O gülüyor, babamın karısı da ona, "Eduardito, sus bakayım," diyor, ama o gülmeyi bırakmıyor.

Annem bütün dişlerini kaybetti. Takma diş kullanmak zorunda kaldı. Bazen mutfağa gidip özel kremi koyduğu çekmeceyi açıyor, sırtını bana dönüp takma üst dişlerini yerine yerleştiriyor. Yüzünün mutfak penceresindeki yansımasına bakıyor ve hiçbir şey demiyorum. Sonra dönüyor, dişlerinin üst kısmı yerli yerinde görünüyor. Alt kısımda takma diş kullanmıyor. Acıttığını, onu uyutmadığını söylüyor.

Babamın karısının adı Nancy. Annem onun Thompson'da takıldığını, babamla da orada tanıştığını söylüyor. Bazen ona sorasım geliyor. Şu an bana bir bardak kola uzatırken dikiz aynasından ona baktığımda bunu sorabileceğimi düşünüyorum. Thompson'da takıldığının doğru olup olmadığını sorabileceğimi. Ona bakıyorum. Gülümsüyor. Bana kusursuz gülümsemesini gösteriyor, bense başımla hayır diyorum. Sonra kulaklıklarımı takıyor, bakışlarımı yola çeviriyorum.